

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σήμερα αρχίζω τελικά το μεγάλο μου βιβλίο... Δεν ξέρω, γράφοντάς το, τι εξέλιξη θα έχει. Ένα μόνο ξέρω, ότι ο στόχος που έχω βάλει και που στριφογυρίζει στο μυαλό μου τόσα χρόνια μένει πάντα σταθερός. Να γράψω κάτι που να μπορούν να το διαβάζουν οι μεταγενέστεροί μου, και να τους χαρίσω τη γεμάτη πείρα ζωή μου που ακούσια και με τη βία άλλων συνανθρώπων μου απέκτησα κάποτε.

Δεν είναι καθόλου εύκολο να βγάλεις στην επιφάνεια καταστάσεις και εμπειρίες που το μυαλό αποδιώχνει τη θύμησή τους και η μνήμη αρνείται να ξαναζήσει. Άλλωστε κι αυτή τη στιγμή ακόμα που ετοιμάζομαι ν' αρχίσω, αισθάνομαι μια εσωτερική διαμάχη, μια σύγκρουση, μια αμφιθυμία όπου το ένα απειλεί το άλλο.

Η μία φωνή μου λέει: «Μη γυρίσεις πίσω στο παρελθόν, εκεί στον πόλεμο, στη βαρβαρότητα, στην κόλαση, στο σκοτάδι. Μη σκαλίσεις μια πληγή που είναι έτοιμη να αιμορραγήσει. Θα πονέσεις! Είναι καλύτερα να τα ξεχάσεις, γιατί δεν θ' αντέξεις να τα ζήσεις γι' άλλη μια φορά».

Η άλλη φωνή: «Όχι, προς Θεού, μην καταχωνιάσεις, μη συμπιέσεις αυτά τα φαντάσματα, αυτά τα κακά σου πνεύματα βαθιά μέσα σου. Γιατί αυτά θα βρίσκονται πάντα σε νάρκη, δεν πεθαίνουν παρά μόνο μαζί σου, και θα τα σέρνεις πάνω σου για πάντα, σαν το σαράκι που θα σου τρώει σιγά-σιγά τα σωθικά σου κι όλο σου το είναι. Βγάλ' τα στην επιφάνεια. Πρώτα για χάρη σου, για το